

Karanténballada

*Nem bírom már a gondolatok varjú-
Csapatát, hajnalban támadnak, fel kell
Kelnem, huggyozok, a vécefogantyú,
Vagy mi, lehúzó engedelmesen leng
Utánam, konyhában nagy nyeletekben
Fantát iszom flakonból, add a szádat;
Megfordítom a párnát, varjú rebben,
Varjából keselyűk, gubbasztva várnak.*

*Plafonhanyatt, számok, az idő lassún
A kijelzőn, nem virrad, nem lesz reggel,
Verset magamban, ölelhess, alhass, úgy
Alszom el, tudom, mert álmodom: keskeny
Folyosón két ágy, mindkettőn én fekszem,
Köztünk egy macska püffedő hullája,
Úgy takarítom el, fel ne ébredjek,
Varjából keselyűk, gubbasztva várnak.*

*Ehess, ihass, hogy üríthess; a nap túl
Az Arénán, moss fogat, fürödj, vedd fel
Itthonkád, ma se mész sehová, van tyúk-
Leves gazdagon, porból, mint te, edd meg,
A nap felhág a Hármashatár-hegyre,
Eltűnik, vesperálisban feltámad,
Altatóul adag pálinkád vedd be,
Varjából keselyűk, gubbasztva várnak.*

*Fogmosástól fogmosásig haladj, új
Nap jön, ma van, mi van, ki ez az ember?
Tükörben nem ismered meg magad, nyúlj
Magadhoz nyugodtan, végül is nem te,
Egy ágyban legnagyobb ellenségeddel,
Egyszál magad, fogkefe a pohárban,
Aludj, ha tudsz, míg nem ébresztenek fel
Varjából keselyűk, gubbasztva várnak.*

Ajánlás

*Fantát iszom flakonból, add a szádat,
Köztünk egy macska puffadó hullája,
Eltűnik, vesperálisban feltámad,
Keselyűk köröznek, majd rád / elszállnak.*

Baalbek

álmomból felriasztott egy fény
amely tűzvörösén húzódott le
belángolta aranylehelettel világító színekkel
a világ legnagyobb plein-air motívuma
festőszekrényemet magamhoz csatolva *elindultam*
a napútra
megfesse
amilyet nem festett
amikorát nem alkotott ember
ez a látvány a természetben
350 méter hosszú volt 4x7 méter
vásznamon ennyi fér el
megint meg kellett festenem
mert odarakták nekem Baalbeket
a kép előterében emberek
kitűnnek a képből tevén
házakat templomokat Héliosz oszlopa
hisz mindig Hélioszt festettem én
a napútistent ki nem vakít
a naplemente
alap- és komplementer
színeiben látható csak
„gyóonom a mindenhatónak
és nektek testvéreim”
kik bárhol
járok mindenütt
kacagtok egy vándor
próféta festményein
gyóonom hogy modellt ült állt feki
nekem az Isten
a tar-pataki vízesésben
Traubán Nápolyban Castellammaréban
Taorminában Baalbekben

naplemente
mielőtt éj van
visszasüt a hegyekre
vastagon felhordott festékrétegek
ez a freskó meg nem reped
tartja az eget
mert képeim nem nappal
nem elsötétedő olajjal
este
kaolinnal enyvével terpentinnel sóval vízzel festem
fekete fehér rózsaszín zöld sárga kék vörös
napút színekben
s a hegy az ég a kép mögött
színről színre az Isten
képeim kimetszettem
az égből festőkéssel
szél támad tűzoszlop szentlélek
húzd végig ujjad a festéken
ez az én testem
a vérem

A kiemelt szövegek Csontváry Kosztka Tivadartól.